

George Soros – samozvaný boh

Wojciech Golonka

25. augusta 2022 ✚ *Spoločnosť* ✚ *Revolúcia a kontrarevolúcia*

George Soros rád hrá na mnoho nástrojov, a to vrátane ľudí s rovnakým marxistickým cítením, ktorí na správnych miestach diskrétno, ale o to účinnejšie rozbíjajú rámec tzv. „uzavretých spoločností“.

Pri vnímaní podvratných aktivít Georgea Sorosa vo svete existujú dve prehánania: na jednej strane je tvrdenie, že všade ťahá za nitky svetovej revolúcie, a na druhej strane tichá slepota, ľahostajnosť a najmä nečinnosť voči jeho vytrvalým aktivitám v prospech tejto revolúcie.

George Soros (2018)

zdroj: wikimedia commons

Z týchto dvoch prehánaní je oveľa nebezpečnejšie to druhé, keďže na svetlo sveta vychádza čoraz viac prekvapujúcich prvkov zbraní, ktoré miliardár vytrvalo používa na dosiahnutie svojich deklarovaných cieľov. Sieť jeho mimovládnych organizácií bola obširne opísaná – a až na malé výnimky z nej neboli vyvodené žiadne závery. Spôsob a rozsah „sorosoizácie“ Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu bol demonštrovaný a štáty Rady Európy, ktorým je súd podriadený, sa oň zaujímali len málo. A napokon sa zdôrazňuje prepojenie Sorosa s agentúrami OSN, hoci absencia jasnej globálnej politickej reakcie akoby naznačovala, že neexistuje žiadny problém, naopak, že vplyv filantropa, ktorý svojím gigantickým majetkom upravuje svet na svoj obraz a podobu, je dokonca vítaný a žiaduci.

Skutočnosť, že sa v priebehu rokov netajil svojimi zámermi, nijako neľahčuje sledovanie aktivít Georgea Sorosa, čo samozrejme neznamená, že odhalil všetky karty, s ktorými rozohráva svoju vojnu proti starému svetovému poriadku. A nemám na mysli predovšetkým jeho kľúčovú myšlienku tzv. „otvorenej spoločnosti“, ktorou sa jeho aparát riadi do takej miery, že sa stala spoločným názvom pre celú sieť jeho nadácií otvorenej spoločnosti, o ktorých sa zmienime o chvíľu. No Soros sa netají tým, že jeho motivácia, alebo aspoň jeho sprievodný psychický stav, má v sebe niečo z náboženského základu, nehovoriac o náboženskom fundamentalizme. *„Ako ukázal filozof Karl Popper, konečná pravda je nedosiahnuteľná aj vo vede. Všetky teórie podliehajú testovaniu a proces nahrádzania starých teórií lepšími nemá konca kraja. Viera zohráva v otvorenej spoločnosti dôležitú úlohu. Presnejšie povedané, pretože naše chápanie je nedokonalé, nemôžeme sa rozhodovať len na základe vedomostí. Pri rozhodovaní sa musíme spoliehať na náboženské alebo iné presvedčenie,“* – vyhlásil v denníku

The Independent (2. novembra 2014).

Tak sa krédo radikálneho, ale slepého, nepreukázaného progresivizmu javí ako východisko revolúcie otvorenej spoločnosti, hoci v prípade tohto deklarovaného ateistu je tu ešte črta sebavedomej megalománie presvedčenej o svojej všemocnosti: „Je to istý druh choroby, keď sa cítite ako nejaký boh, tvorca všetkého; ale ja som sa cítil pohodlne, odkedy som to začal žiť,“ (*The Independent*, 3. marca 1993).

Tkanie siete

Avšak predtým, ako tento ďalší novozrealizovaný boh počal proces stvorenia ľudského druhu „homo soros“, od konca 60. rokov 20. storočia najprv postupne budoval svoj ohromný majetok na základe finančných fondov, ktoré spravoval a potom – ktoré sám vytvoril, pričom využíval daňové raje, ako napríklad Curaçao na Holandských Antilách. Napriek možným dočasným poklesom hodnoty fondu jeho Quantum Fund pravidelne dosahoval ročný výnos až 20 % – rajský sen aj pre investorov – a nakoniec bol uznaný za najúspešnejší hedžový fond v histórii. Tento americko-maďarský finančník mal tiež mimoriadny talent pre rozsiahle špekulácie, najmä s devízami, ako napríklad v roku 1992 trpko zistila Bank of England, keď prišla o niekoľko miliárd libier z jeho náhleho predaja devíz.

V čase, keď George Soros začal so svojimi „filantropickými“ aktivitami, mal na ich financovanie skutočne vlastné zdroje. Okrem toho sa táto činnosť spočiatku zdala byť maximálne žiaduca a nekontroverzná: v 80. rokoch finančník loboval za opustenie reálneho socializmu a demokratizáciu krajín východného bloku a po páde železnej opony financoval početné štipendiá pre akademikov z bývalých komunistických krajín v zahraničí.

Historicky sa preto jeho aktivity sústreďovali na strednú a východnú Európu – založil dokonca Stredoeurópsku univerzitu v Budapešti – hoci model inštitútov pre otvorenú spoločnosť sa neskôr opakoval v rôznych častiach sveta (Južná Afrika, Gruzínsko, Macedónsko, Turecko, Pakistan, Malajzia). V roku 1993 bola zasa v USA založená zastrešujúca organizácia, ktorá bola v roku 2010 pomenovaná ako Nadácia otvorenej spoločnosti. Sieť týchto mimovládnych organizácií sídli v desiatkach krajín sveta a realizuje projekty vo viac ako 120 krajinách. Prečo je teda toľko námietok voči aktivitám Georgea Sorosa a prečo sa niektoré krajiny nakoniec rozhodli vyhostiť jeho organizáciu?

Hranie na mnohých nástrojoch

Sorosov obhajca a prednášateľ na London School of Economics Karl Popper veril, že pokiaľ v spoločnosti existujú určité historicistické predpoklady (čítaj: tradícia, prirodzené právo, národná identita atď.), takáto spoločnosť je uzavretou spoločnosťou. Preto filantrop v krátkom videu zobrazujúcom sieť svojich nadácií vysvetľuje, že formovanie otvorenej spoločnosti je nikdy neukončený proces, stále prebiehajúci a zahŕňajúci aj... boj proti nepriateľom otvorenej spoločnosti, ktorí musia byť preto označení.

V týchto predpokladoch a výrokoch nie je ťažké vidieť reminiscencie na marxistickú dialektiku a zámernú kultúrnu dekonštrukciu a podobnú radikalizáciu konania, ktorá spočíva v hľadaní ďalších „bariér“ v spoločnosti, ktoré treba zbúrať, a v otvorenom označovaní svojich nepriateľov, čo nevyhnutne vedie k sociálnej a politickej konfrontácii.

Ak sa pravicovým „radikálom“ vyčíta, že sú údajne posadnutí Sorosom, treba pripomenúť správny poriadok vecí: George Soros je ten, kto horlivo napáda jednotlivé regióny sveta, označuje svojich nepriateľov, tzn. politikov, ktorí nesúhlasia s jeho podvratnou agendou, a potom vyhlasuje, že urobí všetko, čo je v jeho silách, tzn. využije svoj obrovský majetok, aby ich politicky zničil. Ak si spomenieme na jeho veľmi pevné (a patrične financované) odhodlanie bojovať proti Donaldovi Trumpovi v prezidentských voľbách v USA v rokoch 2016 a 2020, treba pripomenúť, že ešte v roku 2003 prejavil filantrop podobnú posadnutosť prezidentom Georgeom W. Bushom, keď sa v rozhovore pre denník *The Washington Post* priznal, že jeho odstránenie z funkcie je jeho „hlavnou (vtedajšou) životnou úlohou“ a „otázkou života a smrti“. Dodajme, že ide o dosť paradoxný prístup misionára demokratickej spoločnosti, ktorý zrejme vidí výsledky demokracie, keď tá nerozhoduje a nehlasuje tak, ako by mala, v kategórii smrti.

No práve George Soros, ktorý sa svojimi dolármi podieľa nielen na permanentnom pretváraní – revolúcii – spoločnosti, ale aj na politických volebných bojoch, je nám celkom dobre známy, hoci iný aspekt jeho pôsobenia, a to ľudské siete, je menej nápadný. Tento finančník rád hrá na mnoho nástrojov, medzi ktoré patria aj ľudia s rovnakým marxistickým cítením, ktorí na správnych miestach nenápadne, ale účinne rozbíjajú rámce „uzavretých spoločností“.

Správa Európskeho centra pre právo a spravodlivosť (ECLJ) z roku 2020 o „sorosoizácii“ Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, o ktorej som vtedy písal v týždenníku *Do Rzeczy*, mala značný ohlas, dokonca vzbudila určité politické povedomie. Aktivisti napojení na Sorosove organizácie, ktorí sa v minulosti dokonca zúčastňovali na konaniach pred súdom ako účastníci konania, boli delegovaní na prácu na súde, ktorý nepožaduje profesionálnych sudcov, ale napriek tomu rozhoduje o kľúčových výkladoch ľudských práv pre európske štáty, tzn. aj o svetonázorových otázkach. Autor správy Dr. Gregor Puppink poukázal na súvislosť medzi ich rozhodovaním a práve prvkom rozvratu v rozhodnutiach súdu. Jej závery mali za následok zablokovanie niektorých ďalších vymenovaní do tribunálu, ale v Rade Európy sa prejavila malá ochota na jej všeobecné očistenie, okrem Ruska, ktoré mimochodom v roku 2015 poďakovalo Sorosovým organizáciám za ich pokračujúce aktivity v Ruskej federácii.

Na druhej strane, v roku 2021 ESLP uverejnil správu o financovaní expertov OSN mimovládnyimi organizáciami, ktoré lobujú za formovanie agendy OSN a objednávajú si správy a expertízy od týchto expertov. Nedostatočná transparentnosť takéhoto financovania, a to aj zo strany siete filantropických mimovládnych organizácií, a dokonca škandalózne zatajovanie skutočností o prijatých výhodách, žiaľ, rezonovali menej ako v predchádzajúcej správe ESLP a politici túto nezanedbateľnú anomáliu prehliadli. Čo v zásade nie je až tak prekvapujúce.

Realita je taká, že v politikovi sa môže skrývať aktivista Sorosovej organizácie a naopak. Zaujímavým príkladom je Patrick Gaspard, v rokoch 2009 až 2011 blízky spolupracovník prezidenta Baracka Obamu (riaditeľ politických záležitostí Bieleho domu), potom veľvyslanec USA v Južnej Afrike (2013 – 2016) a od roku 2017 prezident práve Nadácie otvorenej spoločnosti (OSF). No keď bol Joe Biden koncom roka 2020 zvolený za prezidenta, noviny priniesli správu, že Gaspard chcel získať vhodnú pozíciu v jeho administratíve – k tomu nedošlo, hoci došlo k zaujímavej rotácii pracovných miest. Gaspard nakoniec nahradil Neeru Tandenovú stojacu na čele Centra pre americký pokrok – liberálneho *think-tanku*, ktorý kedysi financoval Soros, aby zabezpečil, že legislatíva USA bude v súlade s duchom progresivizmu, zatiaľ čo samotná

Tandenová bola vymenovaná za osobitnú poradkyňu prezidenta Bidena. Zaujímavé je, že Gasparda v OSF nahradil iný bývalý politik a vysoký úradník, sir Mark Malloch-Brown z britskej Labouristickej strany, predtým úradník Svetovej banky (1994 – 1999) a potom Organizácie Spojených národov (1996 – 2006), kde dokonca dosiahol pozíciu zástupcu generálneho tajomníka Kofiho Annana, aby o niekoľko mesiacov neskôr prevzal portfólio vo vláde Gordona Browna v rokoch 2007 – 2009. Malloch-Brown bol mimochodom siedmy na zozname „Leaders and Revolutionaries“ časopisu *Time* za rok 2005.

Ako vidno, ľavicový politik, minister, vysoký funkcionár globálnej organizácie alebo predseda siete Sorosových organizácií sú zameniteľné pojmy a samotný „homo soros“ sa stal na ľavici v podstate bežným javom. V skutočnosti dochádza k zásadnej konvergencii programov týchto dvoch kruhov a k radikalizácii ich priorít v posledných dvoch desaťročiach: potraty ako základné reprodukčné právo, revolúcia LGBT, legalizácia drog, eutanázia, svet bez hraníc pre „migrantov“ – to sú heslá, ktoré si možno prečítať na webovej stránke OSF, ktorá by rovnako dobre mohla byť programom dnešnej ľavice v prvej lepšej krajine. Zaujímavé je aj to, že výmenou za štedré dary je táto ľavica ochotná zabudnúť na Sorosov divoký kapitalizmus, kedysi praktizovaný v daňových rajoch, veď *pecunia non olet*.

Zlyhanie vo vlastnej krajine

Sorosova sieť nadácií otvorenej spoločnosti vynaložila počas svojej viac ako 30-ročnej činnosti vyše 18 miliárd dolárov na najrôznejšie programy zamerané na demokraciu, nezávislú žurnalistiku, politiku rovnosti, vzdelávanie a zdravotníctvo, ochranu ľudských práv atď.

Na jednej strane to stačí na to, aby sa jeho heslá dostali do verejného diskurzu a aby sa pripravili kádre, ktoré môžu pokračovať v pochode revolúcie dekonštruujúcej stagnujúce sociálne „historizmy“; na druhej strane v porovnaní s výdavkami napríklad Nadácie Billa a Melindy Gatesovcov, niektorých vládnych programov USA alebo v porovnaní so silou nástrojov vplyvu a sociálnej cenzúry globálnych IT gigantov Sorosovo dielo výrazne zaostáva.

Urobila však niečo veľmi dôležité. Bol to kvas alebo katalyzátor, ktorý zasial alebo urýchlil proces rozkladu nielen „reálneho socializmu“, ako sa spočiatku zdalo, nielen utláčateľských režimov, ale aj udržateľného a tradičného spoločenského poriadku vo všeobecnosti. V tomto ohľade bol filantrop vďaka svojmu systematickému a vytrvalému boju nepochybne úspešný.

Na sklonku svojho dlhého života sa však 91-ročný revolucionár musí vyrovnáť aj s veľkolepými neúspechmi, v neposlednom rade s nedávnym rozhodnutím Najvyššieho súdu, ktorým sa zrušilo federálne právo na interrupciu údajne zakotvené v Ústave USA. Táto zmena by nebola možná, ak by sa v Spojených štátoch nezapojili organizácie za život a ak by nemali vplyv na spoločnosť. Boh vojny proti svojim protivníkom – a všeobecne samozvaný boh, ktorý sa snaží nanovo stvoriť ľudstvo – prehral s organizáciami, ktoré majú oveľa menšie finančné možnosti ako jeho veľkolepá vojnová mašinéria. Prehral vo vlastnej krajine, keď išlo o vládu duší – pretože o demokraciu tu predsa nejde; prehral však preto, lebo jeho protivníci, každý na svojom mieste, ľudia charakterní a presvedčení, sa nenechali odradiť, keď mali splniť svoju povinnosť.

© **Všetky práva vyhradené. Článok bol prebraný z týždenníka *DoRzeczy*.**

***

Portál Christianitas.sk odporúča:

Kniha Plinia Corrêu de Oliveiru ***Revolúcia a Kontrarevolúcia*** bola po prvýkrát publikovaná ešte v apríli 1959, a po vyše šesťdesiatich rokoch a mnohých prekladoch do svetových jazykov ju má napokon k dispozícii aj slovenský čitateľ. Uvedená práca vychádza z pevného historického a filozofického predpokladu: z nevyhnutnosti dodržiavať Kristov zákon nielen jednotlivcami, ale aj štátmi a všetkými spoločenskými vrstvami.

V roku 1960 Plinio Corrêa de Oliveira založil Sociedade Brasileira de Defesa de Tradição, Família e Propriedade (Brazílska spoločnosť pre ochranu tradície, rodiny a vlastníctva) – organizáciu, ktorá sa neskôr rozšírila do mnohých krajín celého sveta pod názvom TFP (Tradition, Family, Property – Tradícia, rodina, vlastníctvo) a inšpirovala v mnohom aj katolíckych aktivistov na Slovensku, ktorí už od roku 2016 obhajujú kresťanské hodnoty.

Publikáciu si možno objednať na adrese: **<https://www.christianashop.sk/prof-plinio-oliveira-revolucia-a-kontrarevolucia/>**

***

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/george-soros-samozvany-boh/>